

קטעים מתוך העדויות במישפט מיזרחי נגד "הארץ"

חבר שאל ממך

מה רדונטי במישפטו של בצלאל מיזרחי נגד העיתון "הארץ", ומה לא?

זוהי שארה קשה מטיבכה. "הארץ" האשים את בצלאל מיזרחי בכך שהוא אחד מראשי "הפשע המאורגן" במדינה. לכן על "הארץ" להוכיח, במישפט זה, כי (א) יש "פשע מאורגן" וכי (ב) מיזרחי הוא אחד מראשיו. לחילופין, על העיתון להוכיח כי פעל ב"תום לב", כאשר כתב מה שכתב.

משום כך, ניתן לטעון כי כל דבר, הבא להוכיח כי יש בארץ "פשע מאורגן", הוא רדונטי למישפט, גם אם אין לו קשר ישיר עם בצלאל מיזרחי. על רקע זה התפתח כיתיהמישפט, כשבוע האחרון, ויבנה קצר וחרוף. רם כספי, פרקליטו של מיזרחי, טען כי רוב העדויות כתובות — שכבר הגיעו ל-50 — אינן נוגעות למיזרחי כלל, אך מתוך הפירסומים בעיתונים מתקבל הרושם שכוון נוגעות לו. על כן הוצע לאסור את הפירסום.

על כך הניבה השופטת שודמית וזנשטיין: "אבל זה נורא קשה לאסור פירסום של קטעים, או של מישפטים אחרים. זה בלתי אפשרי. אבל, אולי העיתונים היו יכולים מדי פעם לפרסם שכל הדברים האלה, בינתיים, לא הוכיחו שום דבר ממשי או רציני או קשר יסודי עם הארון מיזרחי. זה היה הוגן. אני לא יכולה לצוות עליהם לא לעשות כזיוון כיתיהמישפט."

בהמשך הדיון ביקשה השופטת מפרקליט "הארץ", שומה ליבליך, ושאל "להרחיב את היריעה" התפתח הדושיח הבא:

ליבליך: אין פה שום הרחבת היריעה.
השופטת: יש לך עוד הרבה?

(הקירה ראשית של עורך-הדין ליבליך):

ליבליך: אתה זוכר את הפרשה של מעצרו של פפה בקשר לסחיטה מבצלאל מיזרחי?

העד: זכור לי. גם אני הייתי חשוד, וגם אני נעצרת.

השופטת: אתה היית חשוד יחד עם פפה?

העד: כן. אותי עצרו בתור חשוד.

ליבליך: אתה היית עצור כמה ימים שוחררת ויצאת מהעניין. ולא הוגש נגדך שום כתב-אישום, או כן?

העד: כן, כי הייתי תר-ממשע.

יכול להיות כעס?

ליבליך: בכל הפרשה הזאת של מה שקרה לפפה, אתה כעסת בנושא הזה על מה שישו לו?

העד: מה זאת אומרת, כעסתי?

ליבליך: היה לך כעס בקשר למה שקרה לפפה?

העד: מה זה כעס? הלך לעשות עבירה ונתפס. איך יכול להיות כעס?

ליבליך: אתה דיברת עם אבי ולנטין בנושא הזה?

העד: עם אבי ולנטין היה לי דיבור; לא על זה. אז היה הצעות בעיתון הארץ ובחננויות מוס וורד, והוא היה מפרסם עלי כל מיני כתבות.

השופטת: אתה דיברת איתו בעניין של ההצעות?

העד: על העניין של ההצעות אמרתי לו: לך לשולמן ולך או לבצלאל מיזרחי, לך למטה, שמה תשאל אותם. אולי הם עשו משהו בקשר לביטוח.

ליבליך: אתה דיברת איתו. זכורה לך שיחה שגית לך איתו, שאתם ישבתם על שפת הרחוב בגיבעת-הרצל, בדרך בניצבי?

השופטת: מי ישב?

ליבליך: אבי ולנטין יחד אתך.

השופטת: אתה רוצה את תוכן הדישיחה?

ליבליך: כן, כבודה. יש לי התמליל של השיחה, והתקלטה של השיחה.

העד: תוכן השיחה זה היה בדיוק. איימו על חברה של אבי ולנטין...

השופטת: על החברה שלו?

העד: כן.

השופטת: והוא לא ידע מי זה היה שאיים עליה?

העד: אז הוא בא אלי. יותר נכון זה היה בקשר לזה, אלא רציתי שיילך לבקר חבר, נשלח מיכתב מבית-סוהר שיילך לבקר אותה, הוא בלי שתי כליות, גם את שפסת אותה. יעקב כהן. הנתם אותו לי עשרים שנות מאסר.

השופטת: אז מה היה עם יעקב כהן?

העד: הוא איבד שתי כליות, והזניחה אותה, אז רציתי שיילך אלי.

השופטת: לא הבנתי, אתה התחלת להגיד משהו על אימים.

העד: אדון ולנטין, תשב ובשקט ואל תפריע לנו עכשיו! אנחנו שומעים עדות. אם יהיה צורך, אנחנו יחליט וזהו.

השופטת: אתה התחלת לספר. אבי ולנטין סיפר לך שאיימו על החברה שלו. למה הוא סיפר לך את זה?

העד: הוא סיפר לי, כשבאתי אליה, אני הצעתי לו שיילך לחבר. אז הוא איימר לי איימו על החברה שלי, התעניין מי איים על החברה, הכניס שמה את גומאדי, מיד רחמי מאיר מיזרחי.

השופטת: זה אנשים שהוא חשד בהם?

העד: כן.

השופטת: הוא רצה שאחיה תתעניין בין המכרים שלך לדעת מי זה שאיים? ככה זה?

העד: כן.

השופטת: אבל אתה היכרת אותו עוד קודם, את ולנטין?

העד: את ולנטין, כן, היכרתי את מהצעות.

השופטת: ממה?

העד: אז שהיו שתי ההצעות הפייר-סומים שלו.

השופטת: אבל פגשת אותו בפעם הראשונה כאשר הוא בא אליך בשביל ה-הצעות, או בקשר לחברה?

העד: לא לא, הצעות.

השופטת: אתה עזרת לו עם ההצעות?

העד: תרת?

העד: תירגע תירגע! כבוד השופטת, כל הסיפור הזה מצוץ מהאצבע. פפה בכלל לא מכיר את מיזרחי. מיזרחי בונה ליד ביתי בניין, ואז היה לו מכונת מפוארת, היה לו נהג, הוא בא עם הנהג. אימר לי: מי זה? אמרתי לו: זה בצלאל מיזרחי. וזה הפעם הראשונה. הוא שואל אותי: מה זה בצלאל מיזרחי? זו הפעם הראשונה ושהוא ראה אותה, ואני אמרתי לו זה בצלאל מיזרחי. זה הכל.

ליבליך: מתי זה היה?

העד: זה היה לפני המעצר, חצי שנה לפני כל הפרשה הזו.

ליבליך: הפרשה על הסחיטה?

העד: כן.

השופטת: אבל אתה היכרת את בצל-אל מיזרחי? קודם?

העד: הוא עזר לעצמו. מה אני יכול לעזור לו?

השופטת: אינפורמציה, שתעזור לו, לא?

העד: הוא אז בא והתחיל לשאול שם לשכנים אם אני לוקח דמי-חסות, ובשביל מה ההצעות, ובשביל מה כל זה, ושואל כמה. כל מיני כתבות הוא כתב עלי. זה הכל.

ליבליך: השיחה שהיתה לך עם אבי ולנטין?

העד: כן.

ליבליך: אתה סיפרת לו את הקשרים שיש בקשר ליהלומים גנובים בין בצלאל מיזרחי ורחמים אהרוני?

העד: לא סיפרתי סיפור כזה! זה שקר וכזה, ואתה משקר, שקרן ונבלה!

השופטת: אתה לא רוצה...

העד: הוא משקר!

השופטת: ...שאני אתן לך צו של כונו בשוק, בסדר?

ליבליך: אתה היית מאד מרוגע עליהם בקשר לנושא, מה שקרה לפפה, שהגיע לפפה כספי, הם סידרו אותו בצורה כזאת. ראית בוזה עוול, ולכן אתה סיפרת לו דברי רים.

העד: תירגע תירגע! כבוד השופטת, כל הסיפור הזה מצוץ מהאצבע. פפה בכלל לא מכיר את מיזרחי. מיזרחי בונה ליד ביתי בניין, ואז היה לו מכונת מפוארת, היה לו נהג, הוא בא עם הנהג. אימר לי: מי זה? אמרתי לו: זה בצלאל מיזרחי. וזה הפעם הראשונה. הוא שואל אותי: מה זה בצלאל מיזרחי? זו הפעם הראשונה ושהוא ראה אותה, ואני אמרתי לו זה בצלאל מיזרחי. זה הכל.

ליבליך: מתי זה היה?

העד: זה היה לפני המעצר, חצי שנה לפני כל הפרשה הזו.

ליבליך: הפרשה על הסחיטה?

העד: כן.

השופטת: אבל אתה היכרת את בצל-אל מיזרחי? קודם?

העד: היכרתי אותו רק מהבניין, שם שהוא בונה. בניין מרס.

ליבליך: אני עומד להשמיע לך תק-ליט וסרט-הקלטה.

העד: אתה יכול להשמיע.

ליבליך: שיחה ביניכם.

השופטת: מה אתה רוצה?

ליבליך: כבודה, העד אמר לאבי ולנ-

נתבע וזנטיין (מימין, בהפסקה של המישפט) האם אמרת לו שבטווד יומיים תחקק בו כדור?